

tienten til behandling, uanset at vedkommende ikke længere er i behandling der, tillige kan ske fra en læge, der er ansat på et privatejet sygehus eller en klinik m.v., så længe behandlingen er ydet efter aftale med et regionsråd i henhold til denne lov. Med udtrykket klinik m.v. menes blandt andet andre privatejede steder, hvor der udføres sundhedsfaglig virksomhed, for eksempel en privatejet praksis, lægehus eller behandlingsinstitution. Det drejer sig om aftaler efter lovens § 75, § 79, stk. 2, § 87 eller § 88. Behandling kan også i særlige tilfælde ydes efter aftale og dermed betaling af en kommunalbestyrelse. Det drejer sig om lovens § 240, hvorefter en kommunalbestyrelse, når sociale hensyn taler herfor, kan træffe beslutning om at afholde udgifter til sygdomsbehandling, der svarer til behandling, der ydes i det regionale sygehusvæsen, til personer, der har bopæl i kommunen. Det er således en forudsætning, at behandlingen i privat regi er oftest betalt.

Videregivelse kan ske uden patientens samtykke, idet patienten dog kan frabede sig, at oplysningerne videregives i henhold til såvel § 41, stk. 2, nr. 2, som § 41, stk. 2, nr. 3, jf. § 41, stk. 3, som foreslås konsekvensændret i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Patienten skal informeres om sin ret til at nægte videregivelse, enten direkte af sundhedspersonen eller ved mere generel information, der konkret udleveres til patienten. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2, og de specielle bemærkninger vedrørende informationsforpligtelsen herom.

Til nr. 8 (Elektroniske helbredsoplysninger m.v.)

Om baggrunden for bestemmelsen henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 4.2.3.

Med bestemmelsen sikres det, at værdispringsreglen i § 41, stk. 2, nr. 3, der bliver nr. 4, gælder i tilfælde, hvor patienten ikke selv kan varetage sine interesser.

Der er som hidtil tale om en værdispringsregel. Bestemmelsen forudsætter således en konkret afvejning af, om de i bestemmelsen nævnte hensyn klart overstiger hensynet til patientens ret til fortrolighed.

Som med den hidtidige bestemmelse i § 41, stk. 2, nr. 3, sigtes der bl.a. til situationer, hvor en patient på grund af sin tilstand er ude af stand til at give samtykke, og hvor det af hensyn til patienten selv er afgørende nødvendigt at videregive oplysninger til andre sundhedspersoner. Der bør i denne situation også tages hensyn til patientens formodede ønsker, som pa-

tienten eventuelt på et tidligere tidspunkt måtte have fremsat. Tilstanden kan f.eks. bestå i bevidstløshed, alderdomssvækkelse eller manglende modenhed kombineret med, at det er umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt eller tidskrævende at indhente samtykke fra en person, som efter sundhedslovens § 14 kan indtræde i patientens rettigheder. Reglen skal endvidere ses i sammenhæng med sundhedslovens § 18, hvori der er fastsat særlige regler vedrørende personer, som varigt mangler evnen til at give samtykke.

Bestemmelsen kan endvidere være relevant i særlige situationer, hvor personen ikke befinder sig i en tilstand, hvor vedkommende er ude af stand til at varetage sine interesser.

Bestemmelsen vil f.eks. kunne være relevant i tilfælde, hvor der ønskes videregivet helbredsoplysninger m.v. til brug for en vurdering af, om den patient, som oplysningerne vedrører, eller dennes familiemedlemmer lider af en alvorlig genetisk betinget sygdom med væsentlige konsekvenser for den enkeltes liv eller helbred. Der sigtes til situationer, hvor patienten eller dennes familiemedlemmer kan have en betydelig risiko for at lide af en sådan alvorlig genetisk betinget sygdom, og hvor helbredsoplysningerne – ofte sammenholdt med helbredsoplysninger om andre familiemedlemmer – vil kunne bidrage til at fastslå dette i forhold til patienten selv eller familiemedlemmerne.

I almindelighed vil der skulle indhentes samtykke til videregivelse i sådanne tilfælde, jf. § 41, stk. 1. Der kan dog forekomme situationer, hvor der af etiske grunde ikke bør indhentes samtykke til videregivelsen, fordi det – på det tidspunkt, hvor videregivelsen sker – vil give anledning til en unødigt bekymring hos de pågældende, idet det endnu ikke er muligt at fortælle de pågældende, om de lider af den alvorlige genetisk betingede sygdom eller ej. Patientens vil imidlertid som udgangspunkt skulle underrettes efterfølgende. Der henvises til de specielle bemærkninger til nr. 11.

Det er en betingelse for videregivelse efter § 41, stk. 2, nr. 4, i tilfælde hvor videregivelsen vedrører alvorlige, genetisk betingede sygdomme, at der er en rimelig grad af sandsynlighed for, at også familiemedlemmer har den genetiske disposition. Herudover er det en betingelse, at der foreligger en sikker dokumenteret sammenhæng mellem den genetiske disposition og sygdomsudviklingen, og at de tests, som benyttes for at fastslå den genetiske disposition, er sikre. Endelig er det en betingelse, at sygdommen i væsentlig grad kan forebygges eller behandles.